

Тай говори Спаситель на вѣрни-тѣ си, а тѣ
мѹ отговаратъ:

„Азъ съмъ образъ на твоемъ неисказанна слава,
ако и да носятъ грѣховны-тѣ раны: сожели твоето
созданїе, Господи, и очисти спорѣдъ твоихъ-тѣхъ
милость, и покърни ми милото отечество, и направи,
да живѣнъ пакъ въ рай.“ и пр.

Тогава сѧ почева погребный канонъ, кой-то
пакъ прекъсватъ молитви-тѣ за покой на умре-
лый-а, и подиръ първѣ-тѣ молитвѣ напоманува-
са, какъ є съетно сѧ, що є временно:

„Наистина сичко-то є съета, а животъ-а є са-
мо сѣнка и сънь, и напразно сѧ мѧчи, кой-то є
роденъ на земли-тѣ, зато-то, както думъ свето
письмо, да придовѣемъ сичкѣй-а свѣтъ, пакъ ѿ сѧ
преселимъ въ гробъ-а, гдѣ-то сѫ наедно и цареви
и сиромаси.“

А като ни опише шеста-та пѣсень бѣры-тѣ на
живота: „като видѣхъ море-то на животъ-а ко-
сколебано отъ бѣри-тѣ на напасти-тѣ, и като по-
вѣгнахъ въ тихо-то пристанище, виками камъ-
тебе: изведи отъ гнилость мой-а животъ, многоми-
лостивый,“ — тогава свещеници-тѣ сѧ свѣти
въ рѣцѣ-тѣ си стоятъ около синджика, и като по-
казватъ свѣтлость-тѣ Христовѣ, кои-то тогава
види предъ себѣ-си покойника-а, въ имѣ-то на цѣла
църква желающа мѹ мирно водворенїе:

„Съ свети-тѣ упокой, Христе, душа-тѣ на
слуга-та си, гдѣ-то нема мѧка, ни жалость, ни
воздиженїе, но животъ безъкраенъ.“